

O vad jag hatar dig Satan!

av Micael Nilsson

O, vad jag hatar dig Satan!

Vad jag avskyr ditt hån, och ditt kalla förakt,
hur du ömt håller dem, som du sen för till slakt.
Du är cynisk och falsk, du är hård och brutal.
Inte ens mot ditt folk, kan du vara lojal.

Jag såg bilder en dag, från en stad du besökt.
Jag såg spåren av dig, på var rygg som du krökt.
Jag såg liken av dem, som du skändat och bränt,
innan du drog iväg, som om ingenting hänt.

Du har bomber och tanks. Du har människor med makt.
och de lyder dig blint, när du ropar: -Givakt!
Du har skapat en stor propagandamaskin.
Du har terror och våld, diktatorer och svin.

Jag ser barn varje dag, som förlorat sin tro,
och de trasiga hem, där blott oro kan bo.
Jag hör ropen du lärt, dem att Gud inte finns,
men ock rop efter tro, som om hjärtat än minns...

Jag är svag, jag är rädd, men jag har bestämt så,
att det svärd jag har fått, emot dig jag ska slå.
Om jag faller den dan, ska jag till min Gud gå
för att ropa om nåd, så jag åter kan slå.

Om mitt mod faller då, och jag sviktar - blir svag,
ska jag påminna mig, att det kommer en dag,
då Gud ska visa sig, i sin väldiga makt,
och du får det hett, såsom Ordet har sagt.

Du trodde på seger, när Hans kors tog Hans liv.
Den dagen var det du, som var nesligt naiv.
Den dagen bröts du ner, av en kärlek utan gräns,
så när du ser Hans blod, då vet du att det bränns!